

Men jeg tror, at det, der er den største kilde til fejltolkning af tallene om egenbetaling siden 1993, er den enkle kendsgerning, at hvis man tager hele børnepasnings- og klubområdet, så er der faktisk siden 1993 skabt 173.000 flere pladser på et område, hvor der hele tiden har været en større egenbetaling end på de fleste af de andre serviceområder, og det giver en meget stor mulighed for fejltolkning af tallene for egenbetaling.

Hvis vi kigger på udviklingen i øvrigt inden for de senere år, ja, så har vi faktisk fjernet eller reduceret egenbetaling på områder inden for sygesikring, fysioterapi og psykologhjælp.

På andre områder er der kommet en behersket forøgelse af egenbetalingen.

Det skal så i øvrigt erindres, at på en lang række områder er det faktisk inden for nogle rammer de enkelte kommuner, der fastsætter en egenbetaling. Det gælder prisen på mad, på plejehjem, det gælder daginstitutionstakster som eksempel.

Det er også en kendsgerning, at sammenligner vi med udlandet, så er egenbetaling i Danmark yderst begrænset. Set i forhold til de lande, vi normalt sammenligner os med, har vi den største andel af ældre, der faktisk modtager hjemmehjælp, og vi ligger i bund, hvad angår egenbetaling for ældre.

Regeringen ønsker, at der skal være plads til en afmålt og gennemtænkt udbygning af kernevelfærdsydelse. Det skal vi sikre, og på en måde der er forenelig med, at det samlede skattestryk kan holdes nogenlunde i ro. Det gør vi bedst gennem en stigende produktion og en stigende beskæftigelse i vores samfund.

Men det er jo klart, at ikke alle ønsker om flere og større og bedre gratis ydelser kan eller skal leveres af det offentlige, og på flere områder er der jo – det må vi erkende – en flydende og historisk lidt tilfældig grænse mellem, hvad vi har, som er totalt gratis, og hvad vi har en egenbetaling på.

Det skal være gratis at blive behandlet på offentlige sygehuse; det tror jeg ikke, der er mange nuancer i meningene om, heller ikke i Folketinget. Men det er jo åbenbart, at der er opstået et marked for alternativ behandling og for helseterapi og lignende, som befolkningen selv investerer ganske store penge i.

Det er også klart, at i det virkelige liv er der en uklar grænselinje, en glidende overgang mellem en gratis, offentlig, praktisk hjemme-

hjælp og en hjemmeservice, folk selv betaler, men får et stort offentligt tilskud til.

På de områder, hvor vi vil se udgifterne stige betydeligt i de kommende år, skal vi selvfølgelig være villige til at vurdere, om en vis egenbetaling kan være rimelig, og som retningslinje for den vurdering skal der selvfølgelig ligge, at egenbetalingen i givet fald ikke må føre til større social ulighed, større social skævhed.

Et af de områder, hvor man også i det system, vi kender og har kendt gennem generationer, og hvor man har en betydelig valgfrihed, kan overveje en vis egenbetaling, er mellem leverandører af service og det niveau af service, man gerne vil have. Vi har det jo eksempelvis inden for skoleområdet med friskolerne og har kendt det i en meget, meget lang årrække.

Der er andre områder, som har karakter af privat forbrug. Der er i virkeligheden ikke nogen som helst politisk ideologisk strid om, at man skal betale for el, gas og vand og renovation, hvad det koster. Det samme gælder i hvert fald delvis nogle kulturtilbud. Der har vi et ønske om – det er jeg enig i – at vi skal give noget støtte, men der er ikke nogen, der forestiller sig, som jeg har hørt det, at det skal være gratis at gå i teatret. Der er en egenbetaling.

På VEU-området, hvor vi skal i gang med en stor reform, har vi jo netop som et af målene, at for at frigøre nogle ressourcer til gavn for de kortest uddannede, vil vi lade virksomhederne medfinansiere specialrettede uddannelser i langt højere grad.

Der er også nogle halvoffentlige, selvejende serviceinstitutioner, som er begyndt at levere nogle ydelser ud over det, som lovgivningen forudsætter, at de skal levere. Når f.eks. en daginstitution på Frederiksberg tilbyder at ordne tøjvask og indkøb, så er det naturligvis ikke opgaver, vi skal skattefinansiere. Der må der være en egenbetaling.

I øvrigt er det helt afgørende for, om noget skal betragtes og kan betragtes som en skat, og for at den opleves som sådan, at brugeren har en valgmulighed. Egenbetaling for ydelser, der ikke er helt nødvendige og som kan fravælges, er altså ikke nogen skat, men derimod privat forbrug. Eksempelvis er det ikke nogen skat som sagt, at der er egenbetaling for at gå i Det Kongelige Teater.

Men for regeringen er det afgørende – og lad mig slå det fast én gang til, at der sikres også i fortsættelsen og også med de udfordringer, der kan ligge i befolkningsudviklingen, et solidarisk